

283

UCHWAŁA Nr 109 PREZYDIUM RZĄDU

z dnia 1 marca 1952 r.

w sprawie ograniczenia pracy zarobkowej studentów szkół wyższych.

Aby umożliwić młodzieży szkół wyższych całkowite oddanie się nauce i terminowe kończenie studiów, Prezydium Rządu, wobec wzrastającej pomocy Państwa dla uczącej się młodzieży, postanawia ograniczyć do przypadków koniecznych pracę zarobkową studentów.

§ 1. Wprowadza się z dniem 1 października 1952 r. zakaz wykonywania pracy zarobkowej przez studentów szkół wyższych bez uzyskania uprzedniego zezwolenia.

§ 2. Zezwolenia na wykonywanie pracy zarobkowej udziela się:

- a) jeżeli student posiada na swym wyłącznym utrzymaniu niezdolnego do pracy członka najbliższej rodziny, a praca zarobkowa nie uniemożliwi studentowi normalnego odbywania studiów,
- b) jeżeli zatrudnienie studenta podyktowane jest ważnymi względami natury gospodarczej, społecznej lub dobrem nauki.

§ 3. Zezwolenia, określonego w § 2 lit. a), udziela na prośbę studenta właściwy dziekan, zezwolenia zaś określonego w § 2 lit. b) — właściwy minister, na wniosek ministra, któremu podlega zakład pracy ubiegający się o zatrudnienie studenta.

§ 4. Studenta pracującego zarobkowo obowiązują w pełni przepisy o dyscyplinie pracy studentów i dyscyplinie studiów.

§ 5. Zakład pracy, występując do właściwego ministra z prośbą o postawienie wniosku o zezwolenie na zatrudnienie studenta ze względów wymienionych w § 2 lit. b), obowiązany jest jednocześnie zawiadomić o tym na piśmie właściwego dziekana.

§ 6. Minister, któremu podlega szkoła wyższa, lub właściwy dziekan mogą cofnąć wydane przez siebie zezwolenie, jeżeli:

- a) ustaly przyczyny wymienione w § 2,
- b) student wskutek pracy zarobkowej zaniedbuje się w nauce lub narusza obowiązujące w szkol-

nictwie wyższym przepisy o dyscyplinie pracy i dyscyplinie studiów.

§ 7. Student podejmujący lub wykonujący pracę zarobkową po terminach ustalonych w niniejszej uchwale bez zezwolenia ministra lub dziekana podlega karze dyscyplinarnej do wydalenia ze szkoły łącznie.

§ 8. Wszelkie urzędy oraz inne zakłady pracy zaprzestaną z dniem wejścia w życie niniejszej uchwały przyjmowania do pracy studentów bez zezwolenia, o którym mowa w niniejszej uchwale.

§ 9. Wszelkie urzędy i inne zakłady pracy zwolnią w terminie nie późniejszym niż dnia 1 października 1952 r. zatrudnionych już studentów, którzy nie uzyskają do dnia 30 czerwca 1952 r. zezwolenia na wykonywanie pracy.

§ 10. Z ulg, przewidzianych w przepisach o dyscyplinie pracy (okólnik Nr 24 Prezesa Rady Ministrów z dnia 3 listopada 1949 r. w sprawie urlopów pracowniczych na dokończenie nauk — Monitor Polski Nr A-86, poz. 1063; pismo okólnie Nr 2 Prezesa Rady Ministrów z dnia 31 maja 1950 r. w sprawie wykonania postanowień ustawy o socjalistycznej dyscyplinie pracy — Monitor Polski Nr A-66, poz. 776), korzystają wyłącznie studenci, zatrudnieni na podstawie zezwolenia, w trybie przewidzianym w niniejszej uchwale.

§ 11. Ministrowie, którym podlegają szkoły wyższe, określą szczegółowo przypadki i tryb udzielania przez dziekana studentowi zezwolenia na pracę.

§ 12. Ministrowie, którym podlegają zakłady pracy, wydadzą niezbędne zarządzenia w celu wykonania § 9 niniejszej uchwały.

§ 13. Wykonanie uchwały porucza się Prezesowi Rady Ministrów, Przewodniczącemu Państwowej Komisji Planowania Gospodarczego oraz właściwym ministrom.

§ 14. Uchwała wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Prezes Rady Ministrów: J. Cyrankiewicz

284

UCHWAŁA Nr 111 PREZYDIUM RZĄDU

z dnia 1 marca 1952 r.

w sprawie zmiany systemu płac w państwowych biurach projektów.

W celu podwyższenia jakości i ekonomiczności projektów i kosztorysów opracowywanych w państwowych biurach projektów oraz zwiększenia wydajności pracy i podniesienia kwalifikacji pracowników produkcyjnych tych biur Prezydium Rządu uchwala, co następuje:

§ 1. 1. Wynagrodzenie pracowników państwowych biur projektów, wykonujących prace projektowo-kosztorysowe, z wyjątkiem pracowników wymienionych w ust. 2, powinno być oparte na czasowo-premiowym systemie płacy.

2. Wynagrodzenie kreślarzy, kopistów i innych pomocniczych pracowników produkcyjnych biur projektów

powinno być oparte na akordowo-premiowym systemie płacy.

3. Ministrowie sprawujący nadzór nad państwowymi biurami projektów mogą w ściśle określonych przypadkach, uzasadnionych wyjątkowymi okolicznościami, udzielać zezwoleń na opracowywanie według systemu akordowo-premiowego konkretnych projektów lub ich części, które zgodnie z ust. 1, powinny być opracowywane według czasowo-premiowego systemu płacy. W przypadku gdy ilość prac projektowych, co do których właściwy minister udzielił zezwolenia na wynagrodzenie według systemu akordowo-premiowego,

osiągnię 5% zdolności produkcyjnej biura w zakresie prac wymienionych w ust. 1, dalsze zezwolenia wydaje Przewodniczący Państwowej Komisji Planowania Gospodarczego (PKPG) na podstawie szczegółowo uмотywowanego wniosku ministra.

§ 2. 1. Zobowiązuje się Przewodniczącego PKPG do przedstawienia w terminie do dnia 15 kwietnia 1952 r. do zatwierdzenia Prezydium Rządu:

- 1) jednolitej tabeli zaszerogowań i płac pracowników państwowych biur projektów;
  - 2) regulaminu premiowania pracowników tych biur.
2. Premiowanie pracowników produkcyjnych, o których mowa w § 1 ust. 1, powinno być oparte na następujących zasadach:

- 1) pracownicy produkcyjni są premiowani za:
  - a) terminowość i jakość prac projektowo-kosztorysowych oraz za obniżenie kosztów budowy i kosztu eksploatacji projektowanych obiektów,
  - b) zastosowanie typowych projektów i za powtórne wykorzystanie ekonomicznych, wcześniej opracowanych projektów;
- 2) premię wypłaca się projektantom oddzielnie za każde stadium dokumentacji technicznej (projekt wstępny, projekt techniczny, rysunki robocze);
- 3) wysokość premii nie może przekraczać 120% płacy zasadniczej łącznie z dodatkiem funkcyjnym za każdy miesiąc w ciągu czasu opracowania danego stadium dokumentacji.

§ 3. Główni projektanci (autorzy projektów, główni inżynierowie, główni technolodzy, główni architekci itd.), którzy sporządzili najbardziej ekonomiczne i tech-

nicznie przodujące rozwiązania projektowe, mogą otrzymać premię wyższą niż określona w § 2 ust. 2 pkt 3, wypłacaną w każdym konkretnym przypadku za zezwoleniem Przewodniczącego PKPG, wydawanym na wniosek właściwego ministra.

§ 4. 1. Zobowiązuje się Ministrów: Budownictwa Przemysłowego oraz Budownictwa Miast i Osiedli i innych ministrów sprawujących nadzór nad państwowymi biurami projektów do:

- 1) ustalenia w terminie do dnia 1 maja 1952 r. norm w państwowych biurach projektów i zharmonizowania ich z planowaną na 1952 r. wydajnością pracy;
- 2) opracowania w terminie do dnia 1 lipca 1952 r. w oparciu o normy, o których mowa w pkt 1, cenników prac projektowo-kosztorysowych, przewidując w nich znaczne obniżenie ich kosztu.

2. Zrewidowane normy będą podstawą do planowania pracy w biurach projektów i do premiowania za terminowość.

§ 5. Zobowiązuje się Przewodniczącego PKPG do wydania w terminie do dnia 15 kwietnia 1952 r. zarządzenia w sprawie zwiększenia odpowiedzialności państwowych biur projektów za terminowe dostarczenie dokumentacji o właściwej jakości oraz w sprawie zwiększenia odpowiedzialności zleceniodawców za przedstawianie we właściwym czasie biuram projektów założeń projektów i innych danych niezbędnych do projektowania.

§ 6. Uchwała wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.
Prezes Rady Ministrów: J. Cyrankiewicz

285

ZARZĄDZENIE MINISTRA GOSPODARKI KOMUNALNEJ

z dnia 29 lutego 1952 r.

w sprawie sposobu powoływania i trybu postępowania komisji przeciwpożarowych.

W związku z § 7 ust. 3 rozporządzenia Ministra Gospodarki Komunalnej z dnia 14 listopada 1951 r. w sprawie kontroli bezpieczeństwa przeciwpożarowego (Dz. U. R. P. Nr 60, poz. 413) zarządza się, co następuje:

§ 1. Komisje przeciwpożarowe powołują na czas nieokreślony prezydium powiatowych rad narodowych oraz prezydium miejskich rad narodowych w miastach stanowiących powiaty. W miastach, w których działają dzielnicowe rady narodowe, komisje przeciwpożarowe powołują prezydium dzielnicowych rad narodowych.

§ 2. Zadaniem komisji przeciwpożarowych jest badanie sprzeciwów wnoszonych od zarządzeń pokontrolnych, wydanych przez powiatowe bądź miejskie komendy straży pożarnych, sprawdzanie zarzutów podniesionych w tych sprzeciwach oraz formułowanie opinii dla prezydium rady narodowej, do którego właściwości należy rozstrzygnięcie wnoszonych sprzeciwów.

§ 3. W skład komisji przeciwpożarowej wchodzi:

- 1) przedstawiciel prezydium rady narodowej, przy którym komisja zostaje powołana, wybrany przez to prezydium spośród członków prezydium lub spośród osób zatrudnionych w jednym z wydziałów prezydium rady narodowej,
- 2) przedstawiciel komendy powiatowej (miejskiej) straży pożarnych, delegowany przez tę komendę,
- 3) przedstawiciel inspektoratu powiatowego Powszechnego Zakładu Ubezpieczeń Wzajemnych, delegowany przez ten inspektorat.

§ 4. Prezydium rady narodowej może powołać kilka komisji przeciwpożarowych, jeżeli ilość spraw będzie tego wymagała. W tym przypadku prezydium rady narodowej dokona podziału prac pomiędzy poszczególne komisje.

§ 5. Przewodniczącym komisji jest członek komisji powołany jako przedstawiciel prezydium rady narodowej.

§ 6. Posiedzenie komisji zwołuje przewodniczący w miarę potrzeby.

§ 7. Komisje działają w pełnym składzie. Dla przeprowadzenia poszczególnych czynności komisja może delegować jednego ze swych członków.

§ 8. Komisja przeciwpożarowa ma prawo:

- 1) badać obiekty, co do których zostały zgłoszone sprzeciwy,
- 2) wzywać i przesłuchiwać osoby, mogące udzielić komisji potrzebnych jej informacji w sprawach objętych sprzeciwem,
- 3) wezwać do przedłożenia przez wnoszącego sprzeciw danych i dowodów potrzebnych dla rozstrzygnięcia sprzeciwu,
- 4) powoływać rzeczoznawców dla spraw szczególnych, wymagających wiadomości specjalnych.

§ 9. Po zbadaniu zarzutów, podniesionych w sprzeciwie, komisja przeciwpożarowa formułuje swoją opinię i przedstawia ją prezydium powiatowej (miejskiej) rady